

Na Zbraslav

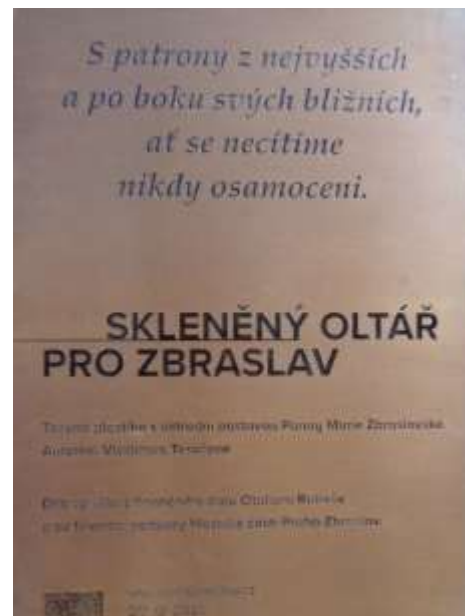
Na Zbraslav, těsně před Velikonocemi nás pozvala Marie. Chceme se dnes hlavně projít, vzdálenou minulost toho ještě nedávno samostatného města ponechme historikům. Cestou se můžeme zastavit na místech, kde lze vzpomenout některých osobností z doby, kam my starší, stačíme ještě dohlédnout. Zbraslav nás přivítala oblohou bez jediného mráčku a vším tím kvetoucím, co nám na jaře přináší radost.

Žabovřesky jsou klidná zbraslavská rezidenční čtvrť s upravenými parky a dětskými hřišti. Její vilovou část doplňuje pár zajímavých budov. Třeba kostel Husův sbor z roku 1939, nebo **Dětský domov Charlotty Masarykové**, působící na Zbraslavi od roku 1946, právě u něj zvolila Marie začátek naší procházky. Charitativní činností se ve světě zabývá mnoho známých osobností, jednou z nich byl i **Michael Jackson**, americký popový zpěvák, skladatel, choreograf, tanečník i mecenáš afroamerického původu. Za charitativní činnost dokonce převzal v roce 1984 cenu od amerického prezidenta Ronalda Reagana. Že navštívil během svého jediného pražského koncertu v roce 1996 i tenhle zbraslavský dětský domov, ví u nás málokdo. A nevědí to prý ani mnozí zbraslavané.

Pomník popového krále Michaela Jacksona stojí v zahradě dětského domova Charlotty Masarykové. Autorkou je sochařka Daniela Kartáková. Vytvořila jej rok po zpěvákově smrti v roce 2010.

Od dětského domova je již vidět nejvyšší zbraslavský kopec **Havlín** se hřbitovem při kostele svatého Havla. Prošli jsme parkem i vilovou čtvrtí a po louce stoupáme vzhůru. Čeká nás nejen výhled ale i jeden z nejhezčích pražských hřbitovů. Byl založen již ve středověku, na zdech kostela jsme si prohlédli nejstarší náhrobní desky a v přilehlé kapli nově instalovaný **skleněný oltář**.

Snad na každém hřbitově najdeme pochované známé nebo významné osobnosti. Zastavili jsme se u jedné z nich, u **Jaromíra Vejvody, skladatele a kapelníka**. Autora jednoho z největších hudebních hitů 20.století, **polky Škoda lásky**. Skladby oblíbené snad na všech kontinentech, s raketoplánem Diskovery se dostala tahle polka i do vesmíru, hrávaly ji takové orchestry jako Glenn Miller, Benny Gudmen nebo Billie Holiday. Škoda lásky pomáhala i vojákům druhé světové války překonat těžké chvíle obou stran toho strašného konfliktu.

Na dohled od hřbitova na nejvyšším místě nad městem je Karlův stánek. Podle pověsti se tady měl při návratu do Čech zastavit sám císař Karel IV. a rozhlížet se po kraji. Původně zde byl jenom litinový kříž s Kristem, zděný altán je tu od druhé poloviny 19.století.

Pohled z vyhlídky na soutok Berounky s Vltavou a dále na Prahu asi potěšil Karla IV. stejně jako nás

Kopec **Havlín** lemujeme rozsáhlý třešňový sad. Svě roky má dávno za sebou, nerodí, stromy jsou splaněné, přesto, jsou krásné a v plném květu. Sad končí u dlouhého strmého schodiště, lemovaného lesem, sestupujeme. Instalované zábradlí není vůbec na škodu.

Na konci schodů pod lesíkem nás čeká setkání s člověkem jehož životní příběh s tragickým koncem se zapsal na dlouho do historie města. Jsme u busty **Vladislava Vančury**.

Některá slova popsat Vančurův život není snadné. Od mládí chytrý, ambiciózní, toužící po vzdělání ale podle svých představ, politik s vlastní vizí budoucnosti. Napřed protirakouské postoje, obdiv komunistů a vstup do KSČ, pro odlišné postoje vyloučení, potom odbojová činnost během okupace – antifašismus. **Brankou u které stojíme jej v květnu 1942 odvedlo gestapo a 1.června popravilo na střelnici v Kobylisích.**

Potom je tu profesní dráha, je toho hodně, zkoušel to jako knihkupec, fotograf a grafik, tíhl k malířství, snažil se cestovat, začal studovat práva a pracovat jako úředník, dostudoval medicínu a začal pracovat jako lékař.

To vše nakonec opustil aby již definitivně nastoupil dráhu spisovatele, dramatika, scénáristy a filmového režiséra. Jeho *Rozmarné léto* jsme četli nebo viděli v kině snad všichni.

Do historie vešla i jeho vysněná, na tu dobu velice moderní vila postavená v roce 1924. „**Vančurova vila**“ spolu s bustou jsou památkou po člověku kterému bylo dopřáno pouhých 50 roků života.

Na vilu jsme se podívali, rozloučili jsme se s jejím hlídačem a našim dalším cílem je Zbraslavské náměstí. Cestou nelze minout dům v němž Jaromír Vejvoda žil. V přízemí je **restaurace s názvem „Škoda lásky“** a na stěně pamětní deska. Restaurant je zároveň jeho památníkem.

Zbraslavskému náměstí dominuje Památník obětem 1. první světové války z roku 1927. Jeho autorem je akademický sochař J. F. Žák. Bronzová socha dívky je symbolem vlasti a její svobody, na mohutných pilonech jsou jména padlých zbraslavských občanů. Více jak pětisetunový neopracovaný kámen omývaly staleté vody Vltavy v okolí Kamíku.

Přes pěkně upravenou a od městského ruchu oddělenou Městskou zahradu jsme opustili Zbraslav a jdeme po levém břehu Vltavy směrem ku Praze.

Marie má v plánu ukázat nám „Modřanské tůně“. Ty jsou ale na druhém, tedy na prvním břehu Vltavy. Návrh na přeplavání neprošel, použili jsme variantu č. 2. Zavěšené kovové lávky pod radotínským dálničním mostem. Lávky mají průhlednou podlahu nic pro slabé žaludky. Ale pohledy odtud na řeku jsou hodně zajímavé.

Zavěšení ve vzduchu jsme ušli další kilometr, jsme na druhé straně a po dalším kilometru mezi Modřanskými tůněmi.

Modřanské a Komořanské tůně byly vybudovány v 19. století jako ochrana Prahy před velkou vodou. Ta se mohla rozlévat a vsakovat do vybudovaných prohlubní a okolních luk. Město tak získávalo čas k záchranným pracím. Po vybudování Vltavské kaskády změnilo tůně svůj původní význam. Dnes jsou útočištěm mnoha drobných a v okolí Prahy často vzácných živočichů a rostlin vyžadujících takové vlhké, bahnité prostředí.

Naše vycházka Zbraslaví a po březích Vltavy pomalu končí. Za krásného jarního počasí jsme po sedmi a půl kilometrech skončili u nádraží Modřany.

Zajímavou vycházku připravila Marie Kučerová, Fotorafovaly Vendula Bukalová, Hana Mašková a Ivana Sklářová, kronika Mirek Bernát. 14. dubna 2022.

